

Teoria del bimil·lenarisme

Albert Manent, en el llibre *Josep Carner i el Noucentisme*, explica amb detall la teoria del Noucentisme. El llibre destil·la gota a gota la conjunció creativa i generativa de la política i de la cultura d'aquell temps, enteses com un tot integral. És bo recordar-ho aquest any 2013, quan fa exactament cent anys de l'aprovació de les normes ortogràfiques de l'Institut d'Estudis Catalans impulsades per Pompeu Fabra. El concepte Noucentisme pretenia designar les tendències pròpies del temps, del segle XX que començava a consolidar-se; unes tendències que sorgien per tot arreu i que el *glossador*, en *Xènius*, l'àlies d'Eugeni d'Ors, anomenava "palpitacions del temps" en oposició a les caducades del segle dinou. El Noucentisme generà un aparell intel·lectual metacultural; generà una teoria d'aplicació immediata en l'acció pública per part d'un grup d'homes singulars, d'una força d'esperit de dimensions colossals. Amb el Noucentisme arribaren unes polítiques de partits noves, unes polítiques urbanístiques noves, una arquitectura nova, una política d'ensenyament nova, una política lingüística nova, una literatura nova... una política nova per a una polis nova, el veritable somni d'aquella generació. Val la pena resseguir el llibre de Manent per comprendre-ho, i també el darrer número de la revista *Serra d'Or*, en què diversos articles ressegueixen les vicissituds de l'aprovació de les normes de l'Institut. El que s'hi veu és bàsicament la incredulitat i fins i tot l'oposició de l'*statu quo*, de noms insignes, consolidats, i la tossuderia bonhomiosa i tanmateix dura de Fabra i dels polítics que li donaven suport. En el fons som davant de la lluita per la modernitat, no entesa com una posada en escena, com un maquillatge, sinó com un moviment de fons que permeté situar la societat

ANTONI VIVES

POLÍTIC I ESCRIPTOR

catalana enmig dels moviments socials i culturals del moment. Pensem per uns instants què hauria passat si el Noucentisme lingüístic de Fabra, concretat a les normes que avui fem servir a tots els Països Catalans, no hagués estat plenament acceptat abans de 1936... Haver copsat la importància de la modernitat, haver-la impulsada i implantada és el producte millor d'unes bones polítiques ben falcades en una teoria.

Avui ens cal una nova teoria político-cultural general catalana per fer front als temps nous. Seria bo que penséssim a la manera dels nostres besavis noucentistes. Vull dir amb la seva visió i amb la seva ambició. ¿Seria possible generar una teoria del, diguem-ne, bimil·lenarisme? Ho hauríem de fer per oposició al relativisme postmodern que domina una part massa àmplia del pensament i de la praxi político-cultural de la nostra societat. Ho hauríem de fer per desempallegar-nos del pseudo-progressisme petitburgès nascut a redós dels salons de te de les torres de Sarrià durant els anys seixanta,

Hem de captar el batec dels temps nous, temps cansats de la moralina 'biopija' i de la immoralitat de lligar generació de riquesa a brutícia

producte de l'enlluernament seixantavuitesc, tan allunyat per cert del ètica de l'obrerisme autèntic. Ho hauríem de fer per treure'ns de sobre el dogal neoliberal que posa en perill els assoliments fonamentals de la societat europea de la postguerra. Ho hem de fer en definitiva per captar el batec dels temps nous; temps cansats de la moralina *biopija* i de la immoralitat dels que s'entesten a lligar generació de riquesa a brutícia. És la que ens ha de permetre encarar el segle XXI amb garanties, la que ens ha de permetre tenir clar el camí. L'actualització del pensament nacional, i del seu desenvolupament en el camp de la concreció de la proposta política, és urgent. El bimil·lenarisme, poseu-hi el nom que vulgueu, hauria de ser una política de polítiques, un camí de camins, tant en el camp cultural, com en l'urbanístic, com en l'econòmic, com en el social. El bimil·lenarisme ha de portar a terme l'ordenació i la cohesió d'una política renovadora que necessàriament haurà de partir d'alguns dels deserts que la crisi està generant, així com de les poques certes que la mateixa crisi està consolidant. Es basa en la construcció d'una societat productiva, generadora de riquesa, disposada a redistribuir-la, feta en l'aposta total per la indústria neta i que hi aposti per tal de regenerar la ciutat. Les nostres ciutats i els nostres pobles hauran d'esdevenir centres de producció, fàbriques generadores de l'energia que consumim, farcides milers de punts d'impressió de productes de consum gràcies a les noves tecnologies digitals. El bimil·lenarisme farà arribar la cultura catalana a tot arreu del país, de tot el país, per cert, gràcies a les tecnologies actuals, que ja ho permeten, i a les futures. Una cultura compromesa i lliure per a un poble compromès i lliure. Un somni a l'abast dels qui l'encalquen, mai dels qui l'esperen.